

MERDİVEN

Bu sayıda:

Kitap Okuma	5
Karnemiz	
Hasretliğe Sürgün	7
Saat	10
Yabancı Aşıklar	11
Bir Umut Hikayesi	12
Sürgün	16
Umut Tepsisi	17
Savaşın Ortasında	19
Kelebeği Öldürmek	20
Yitik Sevda	21
Bir Günden Binler- ce Güne Geleceğe..	21
(Son)Bahar	23
Altın Kanatlı Kelebek	24
Gecelerdeki Işıltı	24
Kırmızı	25
Hayat Bir Gürültü mü?	26
Notlar	28
Sponsorlarımız	29
Karlıkatür Köşesi	30



Merdiven Kültür-Sanat ve Edebiyat Dergisi

Derginin Sahibi:

Dersim Anadolu Lisesi adına
Okul Müdürü Mehmet Öz

Genel Yayın Yönetmeni ve Yazı İşleri Müdürü:

Süleyman Almak
Müdür Başyardımcısı

Yayın ve İnceleme Kurulu:

Gülşen Payçu (TDE ÖĞR.), Melike Börübaş Yüney (TDE ÖĞR.),
Murat Payçu (Müdür Yardımcısı), Hava Demirbaş

Derginin Yönetim Yeri:

Atatürk Mah. Eski Devlet Hastanesi B Blok Üstü
Tunceli Telefon: 0428 213 23 00

Kapak Fotoğrafı:

Arin İnan Arslan

Basım Yeri: Moğultay Mah. Boysan Cad. No:41 TUNCELİ

Telefon: (428) 212 10 48

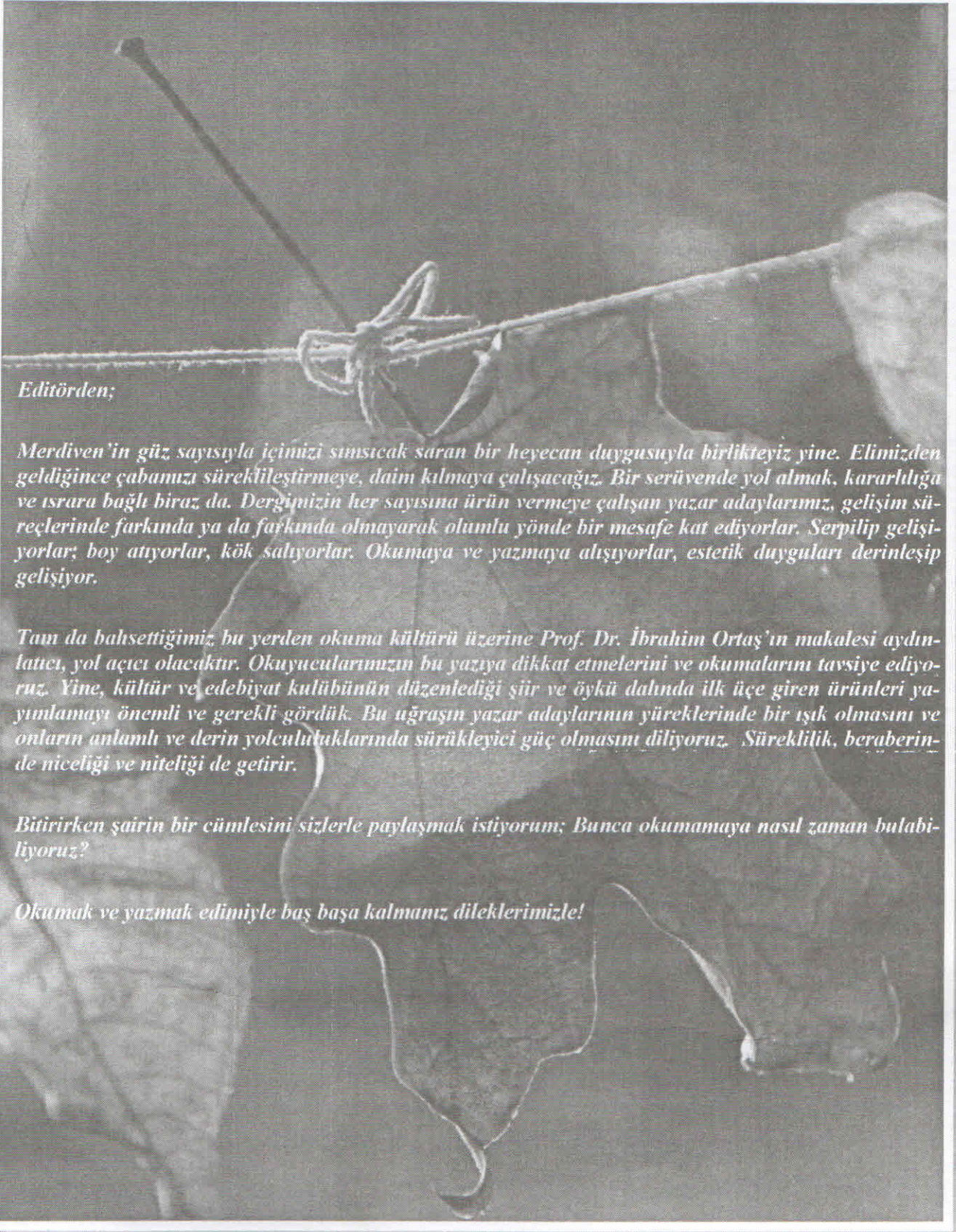
BARAN

kitabevi



SPONSORLUĞUYLA...

Yeraltı Carsısı no:36 DERSİM



Editörden;

Merdiven'in göz sayısıyla içimizi sınısacak saran bir heyecan duygusuyla birlikteyiz yine. Elimizden geldiğince çabamızı süreklileştirmeye, daim kılmaya çalışacağız. Bir serüvende yol almak, kararlılığa ve ısrara bağlı biraz da. Dergimizin her sayısına ürün vermeye çalışan yazar adaylarımız, gelişim süreçlerinde farkında ya da farkında olmayarak olumlu yönde bir mesafe kat ediyorlar. Serpilip gelişiyorlar; boy atıyorlar, kök salıyorlar. Okumaya ve yazmaya alışıyorlar, estetik duyguları derinleşip geliyor.

Tam da bahsettiğimiz bu yerden okuma kültürü üzerine Prof. Dr. İbrahim Ortay'ın makalesi aydınlatıcı, yol açıcı olacaktır. Okuyucularımızın bu yazıya dikkat etmelerini ve okumalarını tavsiye ediyoruz. Yine, kültür ve edebiyat kulübünün düzenlediği şiir ve öykü dalında ilk üçe giren ürünleri yayınlamayı önemli ve gerekli gördük. Bu uğraşın yazar adaylarının yüreklerinde bir ışık olmasını ve onların anlamlı ve derin yolculuklarında sürükleyici güç olmasını diliyoruz. Süreklilik, beraberinde niceliği ve niteliği de getirir.

Bitirirken şairin bir cümlesini sizlerle paylaşmak istiyorum; Bunca okumamaya nasıl zaman bulabiliyoruz?

Okumak ve yazmak edimiyle baş başa kalmanız dileklerimizle!

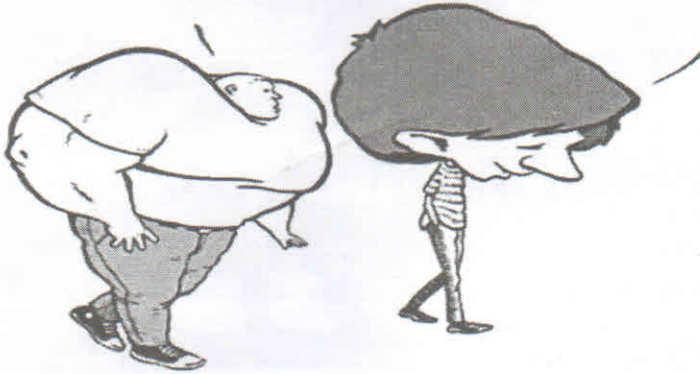
“Kitap Okuma Karnemiz”

Prof. Dr. İbrahim Ortaş

Eğitimli kişinin yaşamı, çevresini anlamak için gezmek, görmek, görsel izleme (sinema, tiyatro), tartışmaya katılmak yanında en önemli araç okumaktır. Tabii okuduğumuz kitapların içeriği ve niteliği önemlidir.

Türkiye’de toplumun okunan kitaplarının çoğunlukla "siyasal, aşk, polisiye gibi birkaç temaya sıkışmış olduğu görülüyor. Yine de bunlar kitap bilgisi sunması bakımından önemlidir. Okunan her cümle kişide bir farkındalık yaratıyorsa amacına ulaşıyor demektir.

Nerede çalışıyorsun?



Kütüphanede

Genelde toplumumuzun zamanının önemli bir kısmını, TV izlemek (günde ortalama 5-6 saat) internet ortamında gezinmek, uzun sohbetler ve kahvede oyun ile zaman geçirmek oluşturuyor. Ancak biraz zahmete katlanarak günde birkaç sayfa okusak belki birçok yönden bize önemli katkılar sağlayabilir.

Günümüzde özellikle internet insanlığa sınırsız bilgiye ulaşma olanağı sağlıyor. Başta gençlik olmak üzere tüm toplum sosyal ortamda uzun zaman harcıyor. Muhtemelen geniş bir alanda

bilgi sahibi oluyor veya bilgi paylaşıyorlar; ancak uzmanlar internetin bağımlık yarattığını ve kitap okumanın ise daha yararlı olduğunu belirtiyorlar.

Türkiye Gelişmekte Olan ve Gelişmiş Ülkeler Kategorisinde En az Kitap Okunan Ülke

Türkiye kitap okuma konusunda dünyanın 17. büyük ekonomisine uygun olmayan bir şekilde, Afrika ülkeleri kategorisinde görülüyor. Japonya’da toplumun

bir kültür aktivitesidir ve genelde eğitimli ailelerde bu alışkanlık sağlanabilir. Kitap okuyan birey ve toplumlar, okumayanlara göre ne yapacağını bilemeyecektir.

Bu kadar veriden sonra kendimizi tekrar sorgulayalım. Gelişme arzusunu yıllarca içinde taşıyan bir toplum olarak kitap okuma alışkanlığı kazanmayı ne zaman önemseyeceğiz? Yaşamı anlamak, yaşamdan zevk almak, yaşamı kolaylaştırmak çoğunlukla kitap okuma alışkanlığına bağlıdır. Ülkemizin okuma alışkanlığı karnesi ile yaşadığımız birçok etkenin paralel geliştiği görülüyor. Kendi çözümsüzlüğümüze kendimiz kendi tutumumuzla yaratmayalım.

Kitap Okumamanın Bahanesi Olmamalı

Genelde çoğumuzun yaşadığı yoğun iş yükü nedeniyle sıkça:

—Zamanım yok!

—Kitaplar çok pahalı!

Veya okumaya karşı kuşkulu olanlar için:

- Oku oku nereye kadar?

—Okuyanların başı beladan kurtulmuyor!

—Okuyup da ne olacaksın?

Gibi bahanelerimiz var. Bu sözler bizler gibi okumanın tadına ve önemine sahip olmayan toplumların genel tavrıdır. Dünyanın geçmişine baktığımızda gelişmiş toplumların bugünkü durumu tamamen erken dönemde okuma alışkanlığı ve konuya verdikleri öneme bağlıdır.

% 14’ü, Amerika’da %12’ si, İngiltere ve Fransa’da % 21’i düzenli kitap okur iken, Türkiye’de ancak toplumun % 0, 01 yani on binde biri kitap okuyormuş. Bu ülkemize hiç yakışmıyor. Türkiye’de en iyi ihtimalle kitaplar 50 bin civarında basıldığına göre okuma alışkanlığına sahip olan kişi sayısının ortalama 40-50 bin kişi olması gerektiğini düşünüyorum. Türkiye’nin kitap okuma konusunda karnesinin kırık olmasının temel etkenlerden biri de çok erken dönemlerde kitap okuma alışkanlığının kazanılmamış olmasıdır. Tabii kitap okuma

“Kitap Okuma Karnemiz”

Prof. Dr. İbrahim Ortas

Kitapla Tanışmış Beyinler Daha Üretken

Kitap okumak kişisel gelişimin yanı sıra beyin gelişimi açısından da oldukça önemli. Birçok kurum ve kuruluş tarafından yapılan birçok araştırma kitap okuyan kişilerin beyinlerinin gelişiminin farklı olduğunu belirtiyor. Okuma, yalnızca beni genişletmez, insanın duyu ve düşünce dünyasını da geliştirir. Bu bağlamda kitap okumak insan ruh sağlığının gelişimi ve mutluluğu için de önemlidir. Türkiye olarak yalnızca kitap değil, genelde gazete, dergi ve herhangi bir kaynak okuma durumumuz ne yazık ki arzu edilen ölçüde değil.

PISA sonuçlarına göre Türkiye'nin OECD ülkeler içinde sonlarda yer alması ve öğrencilerimizin okuduğunu anlamada en düşük notu alması dikkat çekici. Öğrencilerin bu bağlamda ders kitapları dışında kitap okumadığı ve derslerini de yeterince okumadığı ve anlamadığı ortaya çıkıyor. Genelde okumayan, araştırmayan kişilerin kendilerinde her konuda iddialı konuşma cesareti bulduğu da sıkça belirtilir.

Aşağıdaki AVTH imzalı karikatür kütüphaneyi kullanan kişinin kafasının büyüklüğü ile okumanın temsili olarak beyin gelişimine olan etkisi gösteriliyor. Her ne kadar bu bir

hayali çizim de olsa okuyan kişilerin bilgi birikimi, olaylara bakış açısı ve sorun çözme becerileri daha farklıdır.

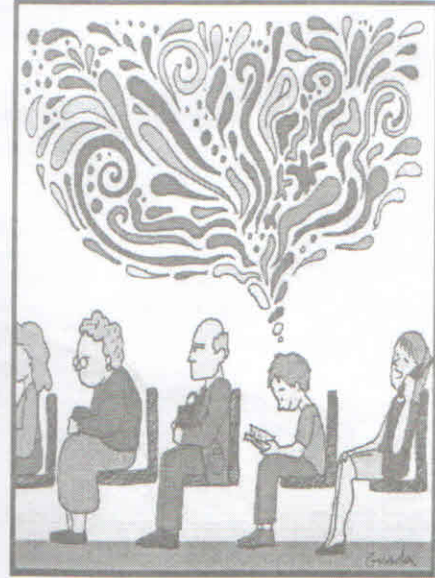
Ülke olarak bugün yaşadığımız birçok sorun ile toplumun okuma düzeyi arasında doğrudan ilişki olduğunu belirtebiliriz. Son yıllarda işlenen kadın ve çocuk cinayetlerinden, trafiğe, stokta her gün yaşanan kavgalara kadar tüm bu gelişmeler okumama ile doğrudan ilişkilidir.

Bugün gelişmiş toplumların demokrasi kültürü, sorgulama ve hak arayışının temelinde okumaya verilen önemin etkisi ön sırada gelir. Kitap okuma düzeyi gelişmiş toplumlarda sorun çözme, aktif yurttaş bilinci daha iyi gelişmiştir. "Okumayan insan, düşünce-sanat-kültür-bilim-teknoloji üretmez" ifadesi anlamlıdır.

Bu anlamda kitapla tanışmış beyinlerin duyarlılığı daha yüksektir. Okuyan toplumların sorgulayan, bilinçli ve anlamlı toplum olduğu ülkelerin insani gelişmişlik verileri ile belirleniyor.

Halk, ancak okuyarak hayır demeye bilincine varır. Kitap olmasaydı belki varlığı-

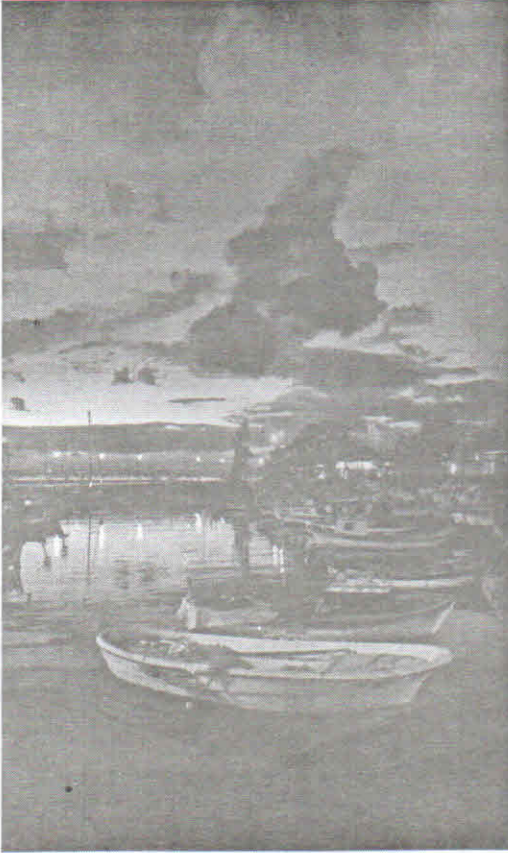
mızın bilincinde bile bu kader gelişmeyecekti. İnsan beyninin besleyicisi olan edebiyat, sanat, bilim, insana gelişimciliği öğretir. 'EVET' ve 'HAYIR' kavramları daha net ve gerçekçidir. İtiraz etme ve benimseme, neyi aradığını bilme anlayışı daha sağlam kişiliklere dayanır.



- Zamanım yok!
- Kitaplar çok pahalı!
- Veya okumaya karşı kuşku duyanlar için;
- Oku oku nereye kadar?
- Okuyanların başı beladan kurtulmuyor!
- Okuyup da ne olacağım?

“Hasretliğe Sürgün* ”

Selda Demir



Eğer şimdi dalgaların sesini duyuyorsan
Mektuplarım sana ulaşmıştır.
Çünkü ben şimdi bilmediğin bir limandan sana sesleniyorum
Dalgalarla paylaşıyorum sensizliğimi
Kim bilir sen şimdi;
Venedik'te bir gondolda semayı izliyorsundur,
Ya da İstanbul Boğazı'nda martılara simit atıyorsundur.
Belki de Kanarya Adaları'nda güneşi hapsediyorsundur bedenine.
Nerden başlayacağımı bilmeden başlıyorum lafa
En başından
Ya da en sonundan mı demeliydim
Her şeyin bittiği, bittirdiği an
Neden mi koşmadım arkandan
Aslında sen giderken ben arkandan deli divane gibi koştum
Hatırlar mısın?
Söz vermiştik
Gitmek merhemse kanayan yaraya,
O zaman sürecektik
Ben hep o yarayı düşünmüştüm
Göremediğim o yarayı
Evet, arkandan deliler gibi koştum
Diz çökmüştüm arkandan süregelen yalnızlığını karşılarken

İçimdeki duyguydu arkandan koşan,
Gözyaşlarımdı.
Koşmuştum.
Her şeyden habersiz uçmayı öğrenen kuş gibi.
Soluğumu tuta tuta
Sonra küçük bir kuş gibi yığılmıştım.
Dizlerim kanıyordu.
Neyse bunlar geçmişte kaldı.
Geniş zamanın geçmişinde
Çünkü her gün koşturuyorum ardından
İtiraf ediyorum seni çok özledim
Sesini aradım önce
Denizlerin dalgasında
Bebeklerin gülüşünde
Bulamadım.

“Hasretliğe Sürgün* ”

Selda Demir

Yüzünü aradım,
Adını bile bilmediğim kadınlarda
Her birine senin adını koydum
Ama hiç biri sen olmadı.
Kokun...
En son kokunu aradım
Biraz denizden çaldım
Biraz menekşeden
Biraz aşktan çaldım
Biraz ayrılıktan, özlemden...
Toprağın kokusundan koydum bir tutam
Yine olmadı
Gözlerini aramadım
Neden mi?
Çünkü ne denizde var gözlerinin mavisi
Ne susmada

Geçenlerde hatıraları yokluyordum
Bende birkaç şeyin kalmış...
Ardından bıraktığım özlem
Bir kalbe sığmayan aşk kıvrımları
Bir de mavi bir telaş...
Hani koşardık ya delice körfezde
Sen bağınırdın dalgalara
Sesin bütünleşirdi dalgayla
Saçların gibiydi dalgalar
Belki de denizin ahıydı bu ayrılık
Seni kıskandığı için.
Şimdi hüzünlü bir şarkı çalsa ne iyi olur değil mi?
Fark ettin mi bizim şarkımız diye bir şey hiç olmamıştı.
Çünkü benim şarkım sendin.
Hep söyleyecektin.
Karlar yağacaktı üstümüze hatırladın mı?
Bu senin dileğindi.

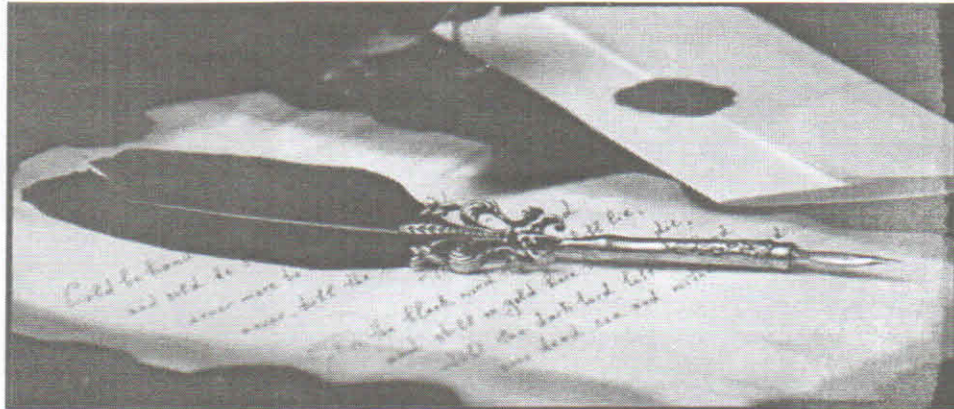


“Hasretliĝe Sürgün* ”

Selda Demir

Kar, saçlarına konacaktı.
 Yanakların kızaracaktı
 Ben gözlerine dalacaktım
 Bu da benim hayalimdi
 Sonra aşk kokak İzmir sokaklarını dolaşacaktık seninle
 Sen İzmir kokacaktın.
 İzmir, sen.
 Aylardan temmuz olacaktı
 Sen temmuzu aratmayacak kadar sıcaktın zaten.
 Kumsallarda aşk kırıntıları bırakacaktık arkamızda.
 Gelecek zamanın hikâyesinde kaldı bunlar
 Seni gömemedim geçmişe bir türlü.
 Gerçeĝi gelecekte de yaşatamadım ama neyse...
 Dur!
 Hemen sıkılıp gitme, oku mektubumu ya da dinle dalgalardan
 Seni boĝmak için dökmüyorum içimi
 Sadece iyi olduĝunu bilmek istiyorum
 Bir de...
 Aslında merak ediyorum
 Hayatında biri var mı?
 Eminim vardır!
 Çünkü sen sevgiyi her şeyden çok hak ediyorsun.
 Beni sorarsan öyleyim işte
 Bir şişe şarap, bilmediĝim bir deniz...
 Liman liman dolaşıyorum
 Kendimden bihaber...

*Bu şiir, okulumuz kültür ve edebiyat kulübü tarafından gerçekleştirilen yarışmada, şiir dalında birinci olmuştur.



“Saat*”

Duygu Duymaz

Saatine baktı: 07.00. sabahın ve ilkbaharın vazgeçilmezi olan hafif bir rüzgâr ve önünde uzanan deniz ona yaşamının sıradanlığını, kendini hayatın zorluklarına kaptırıp yaşamayı unutmış, belki de hiç öğrenememiş insanları düşünmeye, onları sorgulamaya zorluyordu. Tüm bunları zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Sahil yolunda tek tek sıralanmış asırlık ağaçlardan en büyüğünün altına oturup sırtını onun kalın gövdesine dayadı. Ailesi yoktu. Gözlerini kapattı.

Piknikçi bir aile... Hayır, hayatlarında nadiren kendilerine ayırabilecekleri zamanlar bulabilen bir aile... Piknik yapmak üzere buraya gelirken genç kızın gözlerindeki ışıltı... Yaşına rağmen ikinci annesi evin. Salata yapıyor, kardeşiyle ilgileniyor, ilk defa ailecek geçirecekleri bu zamanın bozulmaması için içtenlikle çabalıyor. Elbet baba mangal başında, annesi yardımcı konumunda. Serilen eski kilimin üzerine sofrayı kurarken, babası ve erkek kardeşi takılıyor gözüne. Babasının ona bakışları, onunla şakalaşması... Kızının gözlerinin içine baktığının farkında değil. Bir sevgi kelimesi duymak için çırpınışının... Gözlerindeki yaşı geri itiyor kız, bu günü bozmaya hakkı yok. Annesine sokuluyor: “İyi ki geldik anne!”

Bir çift, belli ki öyle çok da güçlü bir sevgi değil bu. Beğenilmenin, ilgilenilmenin verdiği haz sadece. El ele oturmuşlar bu ağacın altında, kızın başı erkeğin omzunda. Birbirlerini asla bırakmayacaklarına dair verilen sözler... Aslında farkında ikisi de bunun gerçek ol-

madığının. Sahte sevginin güç vermeyeceğini öğrenecekleri güne sürükleniyorlar.

Bisikletindeki arka desteklerin çıkarılmasına delice sevinen çocuk... O masumiyetle asılıyor pedala. Onu takip eden annesinin hissettiği karmaşık duygular... Sevgi hat safhada, büyümesini izlemesinin verdiği tatlı hüznle birlikte. Düştü düşecek korkusuyla müdahale etmemek için kendisini tutmaya çalışıyor.

Saat 07.23. rüzgâr kesilmiyor, ürperiyor odam. Bu dev ağaçla bir bütün olmuş, onun gördüklerini düşünüyor. Şimdi gözleri açık.

Vapurlar seferlere çoktan başlamış. Birçok insan işinde gücünde. Hayattan tat olmak zor. Hayatı yaşamayı bilen birine rastlamak çok zor. Herkes dertten yakınır olmuş, güzelliklerin içindeki acıya odaklanmaktan bütünü göremez olmuş. Bir nedeni olmadan canım öyle istedi, demeyi unutturmuş. Beylik laflar söylemek kolay, uygulayanı bulmak imkânsız doğru gider olmuş. Kendisi gibi. Evet! Kendisi gibi bir yığın insan saatlerine bakıp işe geç kalmamak için zaman hesaplamaktan vapurda simit yemenin tadını unutturmuş.

Bu güzelim ortamı bir yol için bozmamaya yetkisi var. Ama hayat toz pembe değil. Sabahın erken saatlerinde buraya gelip düşüncelere dalmış olsa da, kendinde o gücü bulamıyordu. Yaptığı yatırımları hiçe sayamazdı. Kendi kendine belki de benim mertliğim bu

kadar, dedi.

Uyuşan ayağına aldırmadan kalktı, yüzü ağaca dönük. Kabuğu elliyor. Karıncalar mesken tutmuş burayı ama hepsi birden aşağıya iniyor.

Ağacın üstüne kazanmış harfler...

Dallarına çeviriyor başını. Ne tuhaf, hiç kuş yok!

Yaşlı ağaç sanki biliyor akıbetini.

Vapur iskeleye varıyor, insanlar iniyor, gözler saatlerde.

Bu ağaç sanki tüm yaşanmışlığıyla, anlayışıyla gülümsüyor adama.

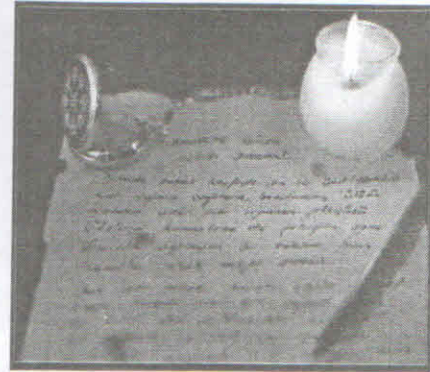
O can veriyor.

Tanık olduğu son hikâye hüznü bir adamınki oluyor.

Saat 07.51.

Saat ölümün saati...

*Bu öykü, okulumuz kültür ve edebiyat kulübü tarafından 2013-2014'te gerçekleştirilen yarışmada, öykü dalında birinci olmuştur.



“Yabancı Âşıklar*”

Alkan Gündoğdu

Sen

Sen şimdi sessiz hayallerimde bir uçurum,
Gözlerini birilerinde bırakıp giden bir yolcu,
Gözyaşlarımla ıslattığım bir kuru toprak,
Sevgiye hasret, aşka hasret bir tutsak,
Kimseye anlatmaya kıyamadığım bir hikâye
Anlatsam da sonunu getiremeyeceğim bir sonsuz
Sen şimdi çiçeklerin açmadığı tek ülke,
Güllerin kırmızıya boyanmadığı tek bahçe,
Zamansız göç etmiş bir kuş,
Kuşun kanadında dermansız bir yara,
Şiirde kullanılmayan karmaşık bir imge,
Güneşin küstüğü bir ayaz...



Ya ben?

Bense olur olmaz hayallere kapılmış bir divane,
Kurumuş dereye bir damla su,
Unutulmuş bedenlerde sızlayan bir kalp,
Sana küs, her şeye küs bir suskun
Renklerin solduğu terk edilmiş bir şehir.
Şehrin karanlık sokaklarında bir sessizlik,
Ben şimdi seni gördüğüm her rüyaya hasret,
Gülüşüne, gözlerine vurulmuş bir ok,
Sana benzeyen her şeyi aklıma çizmiş bir ressam,
Senin içinde olmadığın tek bir şarkısı bile olmayan bir bestekâr,
Gözlerinin mavisinde dümensiz bir gemi,
Bakışlarında kaybolan bir hiç.

Ya biz?

Bizi düşündün mü?
Biz şimdi yan yana iki ceset,
Bazen sokaklarda sarhoş iki serseri,
Ölümlü dünyaya inat ölümsüz iki ruh
Ve biz canım,
Biz her zaman yabancı iki âşık...

*Bu şiir, okulumuz kültür ve edebiyat kulübü tarafından gerçekleştirilen yarışmada, şiir dalında ikinci olmuştur.

“Bir Umut Hikâyesi*”

Özge Atıla

Her zaman yaptığı gibi derenin batışını seyrediyordu. Suda gördüğü yansıması çok hoşuna gitmişti. Gözü tekrar tekrar sudaki yansımasına kayıyordu. Tam anlamıyla buraya neden geldiğini unutmuştu. Soğuk bir rüzgâr esince ancak kendine gelebildi. Hemen ardından annesinin telaşlı sesiyle tamamen ayağa kalktı. Buraya odun toplamak için geldiği aklına gelince, hızlıca etrafındaki küçük çalılardan toplamaya koyuldu. Annesi dünyalar iyisi biriydi fakat bu aralar biraz sinirli biri olup çıkmıştı. Sinirli olmasını geçirdiği baş ağrılarına verip alttan alırdı hep. Zaten babası da öyle yapmasını söylemişti. Tam tekrar düşüncelere dalacağı sırada annesini karşısında gördü. Bu kadar telaşlı olduğuna göre uzun zamandır onu aramaktaydı ve çok merak etmiş olmalıydı.

Elindekilerle hemen annesine koşup sarıldı. Bu ara annesi çok kilo vermişti ve bunu ona her sarıldığında, her baktığında tekrar tekrar fark ediyordu. Fark edilemeyecek gibi de değildi zaten. Annesine sınıksız sarılıp bıraktıktan sonra

dönüp; “Beni merak etme anne iyiyim işte!” dedi. Annesi küçük bir tebessüm ile cevap verdi ve birlikte evin yolunu tuttular. Eve yaklaşınca babasının Ayda’yı ve annesini aradığını gördüler. Babası, Ayda ve annesini görünce komşulara gülüp hemen yanlarına gitti. Küçük kızı ve hasta karısı için pek endişelenmişe benziyordu. Neyse ki onları karşısında görünce kendine geldi. Tekrar tekrar nerde olduklarını, onları nasıl merak ettiğini söyledikten sonra evlerine girdiler. Sofrayı hazırlayıp oturduktan sonra gün içinde neler yaptıklarını anlatmaya koyuldular. Ayda, komşularında yarım saat televizyon izlediğini anlattı. Bu köye yaklaşık bir-iki ay önce televizyon gelmişti. Tüm köy çocukları toplanır yarım saat çizgi film izlerlerdi. Ayda’nın annesi ise pek

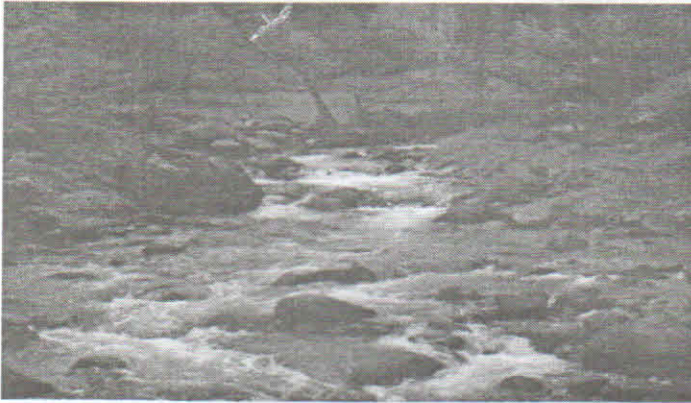
dışarı çıkmazdı zaten. Evde oturur tüm gün başının ağrısının geçmesini beklerdi. Arada baş ağrısının geçtiği olurdu. O zamanlarda yapabildiği kadar ev işleriyle uğraşırdı. Sonra da baş ağrısı tekrar onu bulmazsa o da Ayda’nın yanında biraz vakit geçirir, daha sonra Ayda’yı odun toplamaya yollardı. İlk zamanlar bu onu çok üzüyordu. Küçük kız odun toplamaya yollamak hoş değildi tabi ama yapacak başka bir şeyi de yoktu. Tek tesellisi Ayda’nın bunu çok istekli bir şekilde yapması ve itiraz etmemesiydi.

Babası her gün yaptığı gibi işine gidip gelirdi. Yaptığı iş çok ağır olmasına rağmen bundan hiç yakınmazdı. Sabahtan akşama kadar çalışırdı. Bel ağrılarından akşam yatamazdı. Patron artık işlerin iyi gitmediğini ve yakın zamanda iş yerini kapatıp gideceğini söyledi. Daha yaklaşık bir ay daha iş vardı. Sonra ne olurdu bilinmez. Şimdiden bunu evdekilere söylemek istemiyordu. Zaten karısı yeterince hastaydı ve bundan sonra hali ne olurdu bilinmez. O da gününün her zamanki gibi geçtiğini söyleyip masadan kalktı.



“Bir Umut Hikâyesi*”

Özge Atıla



Bundan sonraki bir ay her zamanki durgunluğuyla geçti. Zaman akıp giderken Ayda büyüyor, annesi Zeliha'nın baş ağrıları şiddetleniyor ve babası Mehmet'in işinin son bulmasına sayılı günler kalıyordu. Mehmet'in işlerinin bitmesine iki gün kala Mehmet bu durumu artık evdekilere söylemesi gerektiğini düşündü. O akşam bunu söylemeliydi. Ayda ve Zeliha durumu öğrenince tek yaptıkları şey gelip Mehmet'e sarılmak oldu. Böylece Mehmet'in işi tamamen bitmiş, evde oturmuş sabahtan akşama kadar kara kara düşünmeye başlamıştı. Karısı hastaydı ve doktorlar tam olarak hastalığın adını koyamıyorlardı. Daha iyi hastanelerde tekrar muayene olması şarttı. Ayda da gün geçtikçe büyüyor okul çağına geliyordu. Mehmet'in bu durumda tek yapabi-

leceği şey askerlik arka-kaşa Necip'i arayıp yardım istemektir. Bunu kendine pek yakıştırmasa da başka bir çaresi

kalmamıştı. Hem Necip iyi yürekli bir adamdı. Kesin yardım ederdi. Artık kararını vermişti. Sabah olur olmaz telefon bulup Necip'i arayacaktı.

Sabahın ilk ışıklarıyla uyandı, hazırlandı ve köy kahvesine gidip Necip'i aradı. Necip hemen Mehmet'i tanıdı. Yaklaşık yarım saat eskilerden konuştuktan sonra Mehmet artık zamanı geldiğini düşünüp derdini anlatmaya başladı. Necip yorum yapmaksızın Mehmet'i dinledikten sonra en kısa sürede onları İstanbul'a beklediğini söyledi. Mehmet heyecandan ve mutluluktan ne diyeceğini bilmez bir halde teşekkür edip telefonu kapattı.

Eve doğru giderken havanın epeyce karardığını fark etti. Ne yapmıştı bu kadar saat bilmiyordu. Necip'in yaptığı iyiliğe sevinmesi gerektiği yerde tele-

fonu kapatır kapatmaz içini bir karamsarlık kaplamıştı. Köyünden nasıl ayrılacaktı? Ama ayrılması lazımdı. Hiç zaman kaybetmeden yola çıkmaları gerekiyordu. Bunları düşünürken adımlarını hızlandırmıştı bile.

Eve varınca Zeliha'yı ve Ayda'yı yiyecek bir şeyler hazırlarken buldu. Sofraya oturur oturmaz lafi fazla uzatmadan Necip'i aradığını, konuşmalarını tek tek anlattı. En kısa zamanda gideceklerini söyleyip sustu. Evde uzun bir süre sessizlik hüküm sürdü. Bu ilginç sessizliği bozan kişi Ayda oldu. Saf bir çocuk merakla İstanbul'un nasıl bir yer olduğunu sordu. Mehmet o an İstanbul hakkında Ayda'dan fazla olarak bir şey bilmediğini anladı. Zeliha ise oturduğu yerde olan biteni seyretmekle yetindi.

Gitme gününe yaklaştıkça eve durgunluk artmaya başlamıştı. Tek bir günleri kalmıştı bu evde. Bir gün sonra hiç görmedikleri fakat her zaman adını duydukları büyük şehre doğru yola koyulacaklardı. Bir nisan sabahı saatler altıyı gösterirken yola çıktılar. Bir daha görmeyecekleri komşularına, evlerine, köylerine son kez olduğun bilmeden veda ettiler.

“Bir Umut Hikâyesi*”

Özge Atıla

Bu güzel, eşsiz topraklardan giderek uzaklaşıyorlardı. Onları nasıl bir hayatın beklediğini bilmeden, biraz buruk, biraz heyecanlı. Son durağa vardıklarında Mehmet, Necip'i aramaya koyuldu. Gelmeden önce son görüşmelerinde Necip gidip onları karşılayacağını söylemişti. Öyle de oldu. Necip, Mehmetlere doğru yaklaşıncaya Mehmet de fark edip ona doğru gitmeye başladı. Bu iki arkadaş böylece yıllar sonra tekrar görüşmüş oldu. Mehmet ve Necip güzelce sarılarak hasret giderdikten sonra Mehmet Zeliha'yı ve Ayda'yı Necip'e tanıttı. Necip daha önce bu kadar güzel bir kız çocuğu gördüğünü sanmıyordu. Eski günlerden konuşa konuşa iki saatlik ev yolculuğunu bitirdiler. Burada eve gitmek ne kadar zormuş diye düşündü Ayda. Annesi terler içinde kalmışken.

Eve vardıklarında tıpkı Necip gibi eşi Nurşen de onları güler bir yüzle karşıladı. Güzel geçen bir tanışma faslından sonra yemek yiyerek sabah kahvaltısında görüşmek üzere odalara çekildiler.

Mehmet'in düşündüğünün aksine Necip pek de zengin sayılmazdı. İki oda, bir salon küçük

bir evde, rutubet içinde yaşayan sakin bir aileydiler. Çocukları yoktu, durumları kötüydü ve buna rağmen Mehmetlere yardım etmeleri gerçekten iyi bir çift olduklarının ispatıydı.

Türlü düşüncelerle, yorgun olduğu halde, zor uyuyabilen Mehmet sabah uyandığında hayli bitkindi. Saate baktığında saatin beş buçuk olduğu halde daha havanın aydınlanmadığını fark etti. Buralarda böyleydi demek ki. Alıştırdı elbet, buna da alıştırdı. Kimseyi rahatsız etmemek için birileri uyanınca ya dek yataktan kalkmadı. Yanında yatan Zeliha'yı düşündü. Küçük, savunmazsız bedeniyle yanında yatan Zeliha'ya. Sonra Ayda'yı düşündü. Güzel, güzel kızını. İsminin anlamı gibi güzeldi. Bunları düşünürken Ayda'nın sesi ile kendine geldi. Evde uyanan biri daha vardı demek. İkisi de günaydın gülücüklerinden sonra sessizce oldukları yerde uzanmaya devam ettiler. Yarım saat geçmişti ki Zeliha da hafif iniltiyle yerinden kıpırdadı. Konuşacak hali olmadığından yüzünde hafif bir gülümsemeyle etrafa bakıp durdu. Bu bile iyi bir durumdu aslında. Sonuçta Zeliha

bir güne daha gözlerini açabilmişti. Hepsi beraber sessizce kalkıp hazırlandılar. Bugün önemli bir gündü. Hastaneye gidilecekti. İyi ya da kötü bir adı olacaktı çektikleri acıların. Hepsi birdi sonuçta.

Necip ve Nurşen de kalkmışlardı. Kahvaltı bile hazır. Kahvaltı sofrasında herkes durgundu. Artık hastaneye gitme vakti gelmişti. Zeliha, Mehmet, Ayda ve Necip hastaneye gitmek üzere yola koyuldular. Nurşen, Ayda'ya yanında kalması için çok ısrar ettiyse de, Ayda annesinin yanında olmak istedi.

Hastaneye iki saatlik yolculuktan sonra vardılar. Nurşen günler önceden randevu almıştı fakat yine de bir buçuk saat kadar gecikmeyle muayene olunabildi. Muayene sonuçları erken çıktı. Sonuçları kesin olarak söylemek için Zeliha'yı hastaneye yatırdılar. Ayda bu arada her şeyden habersiz ikide bir hastanenin önünden geçen baloncuyu inceliyordu.



“Bir Umut Hikâyesi*”

Özge Atıla

Günler hastanede geçip gidiyordu. Zeliha yaklaşık 3 gündür hastanede yatıyor, yavaş yavaş kendine gelmeye başlıyordu. Ayda her akşam Necip ile beraber eve gidiyor, sabah erkenden tekrar geliyordu. Yolda yaklaşık dört-beş gündür her zaman gördüğü baloncu artık Ayda’yı her gördüğünde ona bakıp gülümsüyordu. Ayda, annesinin hastanede olduğunu unutarak sırf baloncu için buralara gelmeye başlamıştı.

Zeliha hastaneye yatalı bir ay olmuştu. Mehmet’in elinde avucunda olan azıcık para da bitmiş Necip sayesinde geçinir olmuşlardı. İş bulması gerektiğinin farkında olsa da nerede, nasıl çalışabileceğini bilmiyordu. Necip de pek çok tanıdık ile konuşmuş ama bir türlü iş bulmamıştı. Zaman böyle akıp giderken Ayda her gün aynı şeyleri yapmaktan bıkmış olarak her gün tekrar baloncuyu görme umuduyla gidip geliyordu.

Hastanede geçen bu süre içerisinde Zeliha’nın hastalığının adı konmuştu. Beyninde ölümcül olmayan bir kitle tespit edilmişti. Tedavi ile her şey yoluna girebilirdi fakat bu tedavi uzun bir süreç gerektiriyordu. Meh-

met tedavinin devam edebilmesi için gerekli parayı bulmaya çalışıyordu.

Bir gün bir iş yerinin önünden geçerken eleman alındığına dair yazıyı gördü. Hiç vakit kaybetmeden içeri girdi. İş için geldiğini söyleyince patronun yanına yönlendirdiler. Patron Zeki adında, ufak tefek, güler yüzlü, orta yaşlarda bir adamdı. Mehmet, patrona Necip’in numarasını bırakıp oradan ayrıldı. Bu sıralarda Ayda, Nurşen ve Necip, Zeliha’nın yanındaydılar. Onlar kendi aralarında konuşurken, Ayda hastanenin küçük penceresinden baloncunun her gün geçtiği yere doğru bakıyordu. Bugün gelmemişti baloncu. Ayda baloncunun bir daha geleme ihtimalini düşündükçe kötü oluyordu. Birden hafif bir yağmur bastırdı. Aynı anda Mehmet içeri girdi, Ayda koşup Mehmet’e sarıldı, baloncu her zamanki yerinden geçti fakat balonsuz.

Mehmet hiç oyalanmadan bugün başından geçenleri anlattı. Sözlerinin sonunu getirmeden Necip’in telefonu çaldı ve Mehmet’in işe alındığı söylendi. Bu habere herkes çok mutlu olmuştu.

Artık bir şeyler yavaş yavaş yerine oturmaya başlamıştı. Zeliha hastaneden çıkmıştı fakat Ayda bu duruma pek sevinememişti. Zeliha’nın hastaneden çıkması baloncuyu bir daha görememek demektir. Ayda çok durgunlaşmıştı ve ailesi bu durumun farkındaydı. Ayda’nın biraz kendine gelmesi için üçü beraber biraz yürümek için dışarı çıktılar. Ayda etrafını baştan sona inceliyor, baloncuyu görme umuduyla yürüyordu. Birden baloncuyu gördü. Zeliha’nın elini bırakıp baloncuya doğru koşmaya başladı. Zeliha ve Mehmet Ayda’nın peşinden ne kadar koşarlarsa da Ayda’ya yetişemediler. Baloncu elindeki balonları Ayda’ya uzattı. Ayda uçan balonlarla uçtu, Zeliha koştu, baloncu gülümsedi. Mehmet, Zeki Bey’i tanıdı, Zeki Bey de güldü, Ayda uçtu...

**Bu öykü, okulumuz kültür ve edebiyat kulübü tarafından 2013-2014’te gerçekleştirilen yarışmada, öykü dalında ikinci olmuştur.*

"Sürgün*"

Volkan Ünlü*

Buralardan olmadığını hemen anlıyorum
Kendini belli ediyorsun
Ellerin, yüzün, gülüşün,
En çok da ağlarken gözlerin.

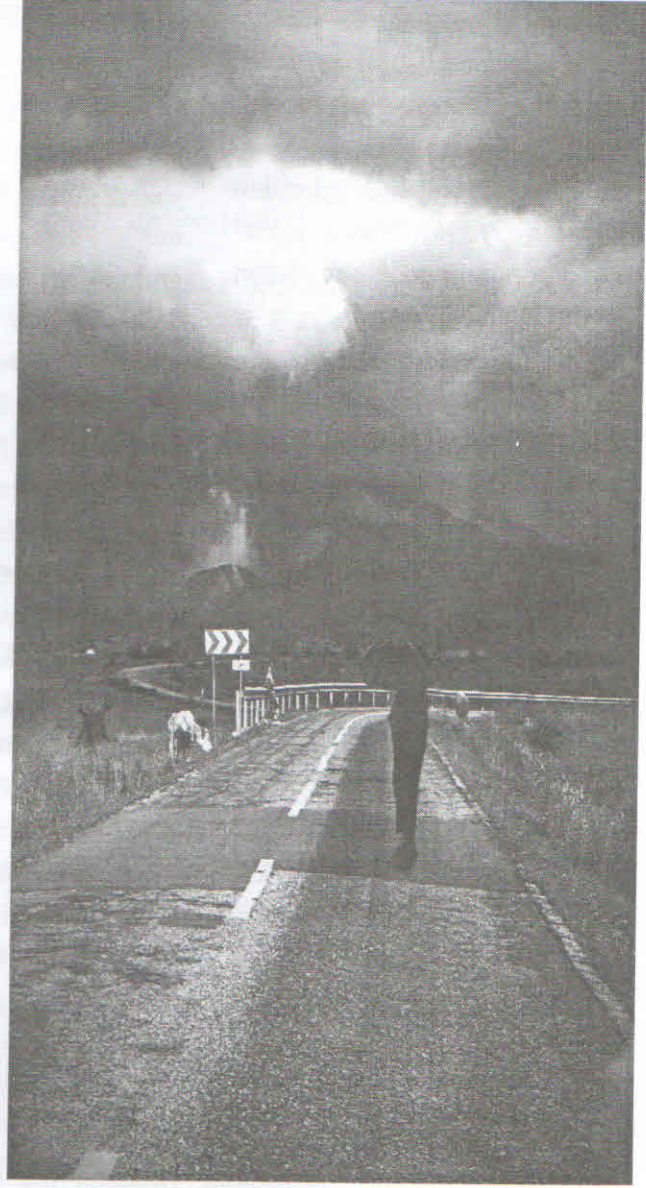
Ne yaptığını bilmiyorum
Cennetten kovulmaya degecek
Yanılıyor da olabilirim bu görüşümde
Zaten bu aralar çok sık yanılıyorum

Belki de bir ütopyada doğdun sen
Ne yaptıysan sürgün ettiler bu faşist gezegene
Üzülüyorsun ki sık ağlıyorsun
Gözyaşlarını toplayıp çirkin kadınlara satasım geliyor

Kuşlar da anlıyor olmalı seni
Çünkü hep senin yanında güzel ötüyorlar
Oysa aynı kuşlar bana öyle davranmıyor
Yanlarına gittiğimde küfür edip kaçıyorlar.

Seni teselli edemiyorum herhalde alışırsın buraya
Emin ol bittiğinde cezan ya da sürgünün döneceksin
Ben de seninle gelmek istiyorum ama yapamam
İşte bu yüzden hep uzaktan seviyorum.

**Bu şiir, okulumuz kültür ve edebiyat kulübü tarafından gerçekleştirilen yarışmada, şiir dalında üçüncü olmuştur.*



** Okulumuzdan 2013-2014 eğitim öğretim yılında mezun oldu. Aynı yıl Anadolu Üniversitesi Zihinsel Engelliler Öğretmenliği Bölümüne yerleşti.*

“Umut Tepsisi*”

Easma Aslan

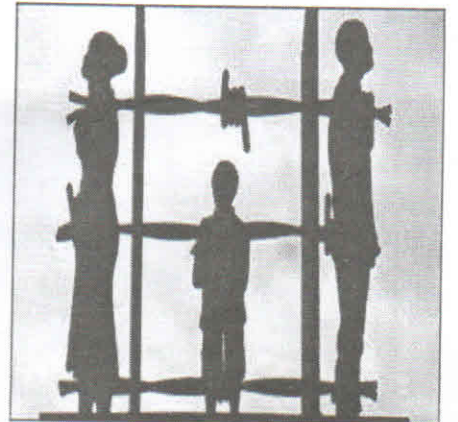
Zengin ve fakirin arasında kocaman bir uçurumun olduğu zamanda, esmer yüzlü, kara saçlı küçük mü küçük çelimsiz bir çocuk yaşarmış. Bu çocuk yaşlıları gibi gezip oynayamazmış. Gerçi yaşlıları da artık oyun oynamazlarmış birlikte. İnternete giderlermiş. Bizim o esmer yüzlü, kara gözlü dostumuzun adı Diyar'mış. Sanki bebekliğinden belliymiş onun diyar diyar gezip simit satacağı...

İşte ben Diyar'ın ekmek parasını kazanmak için tepsisine koyduğu simitlerden biriyim. Diyar o sabah yine simidini bir umut yapıp koydu tepsisine. Kalabalık yollardan geçiyorduk. Diyar o küçük bedeniyle kocaman bir yaşam mücadelesi veriyordu. Yanına simit almak için biri geldiğinde yüreği kıpır kıpır oluyordu. Bense en altta köşeden onun sevincini izliyordum. Yaşlılarının internet için harcadıkları beş on lira hiç kıymetli değildi ama bu elli kuruş ne kadar mutlu etmişti Diyar'ı. Saatler ilerliyordu. Diyar henüz beş tane simit satabilmişti. Umutları omuzlarına yük oluyordu. Öğle sıcağı çekilmez bir hal almıştı. Güneşte kavrulmuş teninden damla damla ter akıyordu. O ter damlaları umuttu ama Diyar için bekleyişi umuttu. Yanından iki genç kız geçti. Ellerinde dondurma vardı. Diyar dondurmaya kaçamak bir bakış attı, “simit alır mısınız?” derken. O

kaçamak bakışından ötürü büyük utanç duydu. Zaten kavrulmuş yanakları al al oldu, kızlardan biri ona dondurma almayı teklif etti. Diyar reddedince de iki tane simit aldı. Diyar sattığı simitlerin ardından umut tepsisini alarak yürümeye başladı tekrar. Saat beşe geliyordu. Diyar çok yorgundu. Tepsisinde 20 simit vardı. Yaşlı kadın geldi ve iki tane simit aldı. O iki simit, Diyar'ın o gün sattığı son simitlerdi. Diyar dinlenmek için bir banka oturdu. Sonra düşünceye daldı. Her şeye rağmen mutluymuş. Çünkü gününü boşa harcamamıştı. O sırada küçük bir güvercin geldi. Diyar elini tepsie doğru uzatıp beni aldı. Artık Diyar'dan ayrılacaktım, anlamıştım. Beni ufaladı ve güvercin yesin diye oracıkta bıraktı. Güneş batıyordu artık. Güneş süzülürken Diyar'ın arkasından baktım. Diyar beni, kendi ekmeğini kardeşine verirken böldüğü gibi böldü. Bir parçam ufalanmış halde güvercinin önündeydi. Kalan parçamı eline aldı Diyar ve ağır adımlarla evine doğru ilerledi. Çok yorulmuştu, sağ ayağından hafif aksıyordu. O sıcak havada tüm gün lastik pabuçlarının içinde pişmişti ayağı. Diyar eve gitmeden önce iki ekmek aldı. Eve geldiğinde ninesi onu karşılamak için kapının önüne çıkmıştı. Ninesinin bitkin yüzü, buğulu gözleri ve hala al al olan yanakları vardı. Bazen o çelimsiz olan bilekleri bastonunu tuta-

mayacak kadar güçsüzleşiyordu. Oysa annesi tam bir Anadolu kadınıydı. Gücü gözlerinden, şerefi duruşundan belli oluyordu.

Diyar ninesiyle birlikte teneke çalarak eğlendiği, çamurdan evler, arabalar, savaş uçakları kanepeler yaparak oynadıkları ‘tertemiz’ bir mahallede yaşıyordu. Diyar eve geldiğinde yorgunluğu bir kat daha artmıştı. Beni alıp pencerenin önüne koydu kuşlar gelip yesin diye, gerçi bayağı sertleşmişim, o yüzden içim rahattı. Pencerenin önünden evi izliyordum. Ninesi Diyar'ın kocaman gözlerindeki yorgunluğu fark edince hemen yere bir şilte serdi. Diyar başını yastığa koyduğu anda uykuya daldı. Ninesi şefkatle onun pişmiş ayağına merhem sürdü.



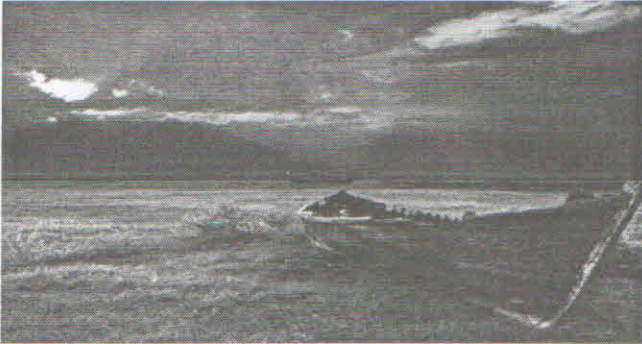
“Umut Tepsisi*”

Esma Aslan

Günün ilk ışıkları odaya vurunca Diyar hemen uyandı. Dışarı çıktı. Mahallesi bu saatlerde ne kadar güzel oluyordu? Birkaç arkadaşı da onun gibi erken uyanmıştı. Hemen onların yanına gitti. Arkadaşlarına inanamıyordu. Bir sırt çantası çalmışlardı ve onu karıştırıyorlardı. Biraz para, kredi kartı, birkaç kitap vardı çantada. Diyar arkadaşlarına bağırılmayacaktı, ta ki o kimlik belgesini görene kadar. Kendisine simit satarken dondurma uzatan genç kızlardan birine aitti. Hemen çantayı aldı. Mahallede kızı aramaya başladı. Çantasını çaldıklarına göre kız bu mahalledeydi ve fazla uzaklaşmamıştı. Fırının önünden geçerken o kızı gördü. Hemen yanına koştu ve çantasını verdi. Onu inanılmaz şekilde mutlu etmişti. Kız elini çantasına attı. Ona bir kitap verdi. Diyar ninesine okuduğu kitaptan o kadar sıkılmışken bu hediyeye çok sevinmişti. Kıza teşekkür etti ve kız onu yanağından öptü. Diyar kıpkırmızı kesilmişti. Keşke o anları daha yakından görebilseydim diye düşündüm. Onu artık her gün görüyordum. Çok yakın dost olmuşlardı. Diyar eve her geldiğinde annesine ve ninesine ondan bahsediyordu. Aldığı kitap Diyar'ın hayatını bambaşka yapmıştı. Kız onu sürekli okulu teşvik ediyordu Diyar okula devam edecekti. Bir yolunu bulup okumalıydım diyordu. Biraz da dünyanın en iyi dostuyla aynı okula gitmek için çabalıyordu aslında.

Yine bir sabah o kızı gördü. Kız onu fark etmemişti. Yolun karşısından ilerliyordu. Diyar onun yanına gitmek için tepsisini kafasına koymuş karşıya geçiyordu. Ağzı kulaklarında, gözleri her zamankinden daha parlak. Kız onu fark etmemiş, arkası dönük ilerliyordu. Takip edildiğinden habersiz. Arkadan bir gürültü duyana dek. Korkarak döndü. Diyar yerde, simitler caddeden yuvarlanıyor, insanlar korkuyor ama Diyar gözlerini ondan ayırmıyordu.

Diyar düşünüyordu. Hayatında o kısacık hayatında hiç hırsızlık yapmamış, bunun ödülü olarak dünyanın en iyi insanıyla tanışmış, kimseye zarar vermemiş akşamlara kadar yorulmuş ama ailesini mutlu etmişti. Evet, ölümden korkuyordu. Ama gideceği yer her neresi olursa olsun kimse onu üzmemeyecekti. Uyandığında hastanedeydi. Arkadaşları yanındaydı. Küçük bir ilçede yaşadığı için duymayan kalmamıştı. Belediye Başkanı bile gelmişti. Diyarın hazin öyküsünü duyanlar ona yardım etmişlerdi. Ailesine Belediye Başkanı yardım etti. Diyar okula devam etti. Ben bu olayları Diyar'ın annesinden dinledim. Onların öyküsü mutlu bitti. Şuan yağmur yağıyor. Islanıp yumuşayınca beni yiyecek canı kuşlardan kurtulamayacağımı biliyorum. Siz siz olun asla sahip olduğunuz şeylerin kıymetini bilmezlik yapmayın...



**Bu öykü, okulumuz kültür ve edebiyat kulübü tarafından 2013-2014'te gerçekleştirilen yarışmada, öykü dalında üçüncü olmuştur.*

"Savaşın Ortasında"

Yılmaz SARIGÜL

Top sesiyle uyuyan bir kentin
Gece-gündüz kavşağında ben bu gece.
Yer doğunun en orta yeri
Ölünürken bir bir,
Her doğumun ardında ben
Seni arıyorum gizlice.
Kaybolmuştu güneş o kentin üstünde.
O kent artık kara,
O kent karanlık;
O kent artık karamsar

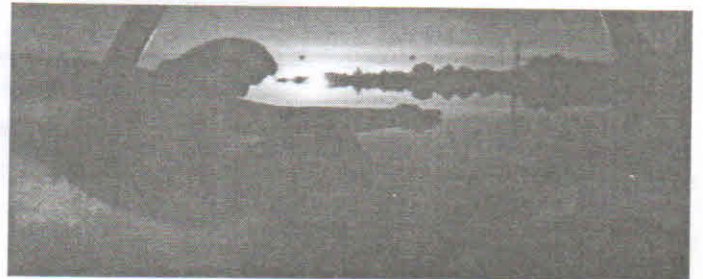
Bir ufka yol almıştı.
Suları kan kızılı,
Toprağı kan karası;
Havası kan kokulu,
Çocukları vurulmuştu.
Umut uzak bir düştü o kentin üstünde...
Ama ansızın bir düş gördüm,
Düşümde bir dünya;
Dünyamı bin renk sardı,
İkiyi elli iki gece...
Epik bir nara atmışım sonra:

*"Ey kapanmış gözler,
Eyy kararmış yürekler,
Uyan da artık uykundan,
Zalimin sesini işid!
Ne yiğitler çıktı bu topraktan,
Ne kılıçlar çekti kınından,
Ne tohumlar ekti ki sonradan,
Tarihin topuna eşit!"*

Öyle bir nara ki hiç sorma...
İsrafil Sûr'dan geçince,
Ölüler kalktı yatağından.
Tarihin bir sayfasına oysa ben,
Seni yazıyordum sessizce...
Bu toplu bir diriliş,
Bu toplu bir direniş,
Bu savaşın bağrında bir aşkın gizemi.
Suları kar pınarı,
Toprağı misk kokulu,
Gögünde daim gökkuşağı bir kentin özlemi.
Ve ben yine bu defa düşlerken usulca seni,
Sana
Senden
Seninle

Bir gülüm olsun istiyorum.
**Bir yanımda kızıl ateş,
Bir yanımda gizil düşler;
Savurgan bir fırtına olsan,
Estikçe duruluyorum.**
Savaşın en orta yeri
-yakılırken bir bir-

Aşkların en karasında ben, seni yaşıyorum delice.
Top sesiyle uyanan bir kentin
Ölüm-kalım şafağında ben bu gece.



“Kelebeği Öldürmek”

Lizge Çetin

Saksağanın sesi mezarlıkta yankılanıyor. Az ileride bir kadın ağlıyor. Kadını tanımıyorum. Ama sorsanız, o benim masalımı anlatır, fermanımı okur, ağlar, ölür.

Bir kelebek dizimin ucuna konuyor. Simsiyah. Kadın hala ağlıyor, hıçkıra hıçkıra. Ağlamak deyince göğsüm kasılıyor, kulaklarım ağlıyor. Her seferinde böyle olurken, hiç ağlamamışım gibi hissediyorum.

Saksağan hala bağırıyor. Bir başka kadın daha ağlıyor. Bu seslerin hepsini, tek tek düşünerek dinliyorum. Seslerin hepsi birbirine benziyor. Hiç kimsenin sesi yok. Böyle çok etin olduğu yerde bu kadar az sesin olması ölüm olsa gerek diyorum.

Kadınlardan biri çağırıyor beni. Taşın üstünden kalkıp yanına gidiyorum. Biraz beklemelisin burada diyor. Ben onun acısının nöbetini tutmaya başlıyorum. O da biraz gökyüzüne bakıyor. Bir nöbetçi gibi dimdik, mağrur duruyorum. Bir nöbetçi gibi saniyeleri sayıyorum. Nöbetim bitince, sürüklenerek gidip bir ölü gibi sorgusuz sualsiz yerime oturuyorum. Burada çürüyebilirim. Toprağın üstünde ve henüz nefes alırken, yavaş yavaş yok olup gidebilirim. Ölüler yaşamın donduğu yeri biliyorlardı ki hiç akıyorlar. Ben işte bu taşın üstünde bir saniye olup donabilirim.

Saksağan, bağırmasın! Kelebek başımın etrafından dünyaya kayıp giden bir perdeyi sürüklüyor. Kelebeğin etini düşünüyorum. Diyorum ölse ne kalır ondan. Onun ölüm endişesi beni alır götürür bu dünyadan.

Çırlıçılak uzansam toprağın üstüne ve binlerce kelebek konsa üstüme. Etime her zerresindeki acıyı alıp yok etse. Kelebekler acımla ölse. İnsan kelebeği öldürmeyi niçin istesin? Acımı kelebek niçin dindirsin?

Sağ başparmağımı ağızıma götürüyorum. Sanki ağızımın ıslaklığı içimdeki endişeyi kurutuyor. Kelebek hala uçuyor. Hep içinde kaldığım evlerin kapılarını, o kapıların önlerini düşünüyorum. Bütün evlerin dışarıya olası geliyor. Kelebeği öldürmek istiyorum.

Bir daha konu dizime. Bu sefer çok düşünecek vakit yok. Elimle kapatıyorum üstünü. Kanatlarını avucumun içindeki üçgende çırpınırken hissediyorum. Tüm noktalara telaşla dokunuyor. Bir an fazla yaşamak için verdiği savaş zevk veriyor bana. Keşke ömrümde bir sefer olsun, yaşamak için can atsaydım diyorum. Onu kurtulduktan sonra uçup giderken düşünüyorum. Buna izin vermeyeceğim çünkü bu dünyada kendi halinde olan her şey huzursuzluk veriyor bana. İnsan bunun için öldürebilir bir kelebeği. Sırf kanatları siyah ve uçup gidiyor diye.

Avucumun içi kim bilir nasıl karanlık. Üstelik terliyor. Rutubetli avucum kelebeğin nefesini kesmek üzere. Hareketleri yavaşlıyor. Onu dizimin üstünde bırakamam. Avucumu yavaşça bastırıyorum. Kelebeğin son anlarını hissediyorum kadife kanatlarında. Son çırpınışları elimi okşuyor. Elim kaldırıp avucumun içindeki küçük, siyah ölüye bakıyorum. Saksağan bağırıyor. Kadın ağlıyor. Ben taşın üstünde bir nöbetçi gibi oturuyorum hala.

**Okulumuzdan 2012-2013 eğitim öğretim yılında mezun oldu. Ankara Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümünde eğitim öğretim hayatını sürdürüyor.*



“Yitik Sevda”

Umut Can Demirdağ

Sevinmeli mi tanıştığım için,
Yoksa sitem mi etmeli Tanrı'ya karşılaştırdığı için?

Mutlu olmak mı lazım bir tek kelimeyle,
Yoksa sürgün mü olmalı cümlelerden?

Ömrümün dört mevsim kurak ikliminde açan çiçek gibi mi olmalı sevda,
Yoksa yaprakları solmuş gül gibi mi?

Ayazı yüreğine vurmuş Kış gibi mi?
Yoksa sıcaklığı içine sinmiş Yaz gibi mi?

Uzaklaşmalı mı gözlerinin enkazından,
Yoksa mesken mi tutmalı?

Firari düşlerden arta kalan kalpte müebbet yatmak var bir de...
Çıkarı yok beklemeli...

Yanar gibi, tapar gibi...
Biraz da ölür gibi...

“BİR 'GÜN'DEN BİNLERCE 'GÜN'E, GELECEĞE”

Canan Demir*

Bakışlarımdan rahatsız olan şu zorba rüzgâr ve ben yine tanıklık mürekkebin, damlalarıyla hücum edip sinesine fethettiği gecenin sancılı doğumuna. Kaderinin kendisine benzememesi için umutlar ve dualar biriktirdiği bu çaresiz annenin sessiz çığlıkları, yeni yeni kovabilmişti sessizliğine eşlik eden sessiz taarruzları. Çaresizliğindendi gecenin sessizliği. Bin bir zorlukla dünyaya getirdiği günahsız sabahlar, ne de olsa yine kirlenecek, kirletilecekti insanların tükenmeyen, kokuşmuş günahlarının kaydında. Çünkü bu bir nevi insanın lanetiydi kendisini saran. Onlar kötülüklerden kötülüğe koştururken yukarılarda bir yerlerde işler sarparıyor, masasına mahkûm yazıcı, yetişmeye çalıştığı günahlardan muzdarip, aceleyle hokkasına daldırıyordu kalemini, ihanetten bir haber doğan kadersiz güne damlattığı mürekkeplerden habersiz. Ve böylece gün, üzerine beton sertliğinde düşen damlalarıyla asfalt rengi koca bir sigara yanığı oluyordu.

Buydu güne bulaşmış kara, güne bulaşmış lanet ve bundandı gecenin sessizliği, çaresizliği. Sabahlar günahlardan kirlenecek ve gün kendisine bulaşan lanetle karaya, geceye dönecekti yine. İnsanlardan gelen büyük ihanete karşılık ondaki derin sessizlikse, güneşe tutulmuş ayna gibi ihanetin de insana döneceğiydi. Çünkü tabiata tutulmuş ayna, güne yansımış insandı.

“BİR 'GÜN'DEN BİNLERCE 'GÜN'E, GELECEĞE”

Canan Demir*

Daha önce eşine rastlamadığım bu lanet, bu ihanet karşısında ben, zorbalıkla suçladığım şu rüzgârın beni ite kaka götürmesini diliyorum bu sessiz döngüyü sessizce seyre dalarken ve yılların yorduğu, kendini rüzgâra bırakmaya hazır, güneş yanıği evimin haykırılarına karışan soğuk nefesimin, beni yakmaya, zehirlemeye başladığı talihsiz zamanlarımda.

Şimdi bakıyorum da gün bile korurken merhametini insanlara, ben her güz sürgün yediğim hapishaneme sığınmış, aylardır insan suretine hasret, kedere çalan gözlerimle hayret denizinde boğuşan aklım birbirine pek bir kalleş. İnsana hasret gözlerimin ve gözümün gördüğüne 'yanlış' kanaatini biçmiş merhametsiz aklımın birbirine ihanet silsilesi.

Ne yazık ki iflah olmayan arsız gözlerim de boynum nereye çevirdiyse yatalak başımı, gördükçe görmüş. Meğer farkına bile varmadığım bu olay, boynumun ve gözlerimin işbirliğinden doğan, başıma ve aklıma yapılmış sonsuz ihanetin bir başka yanıymış ki mesele ne insan olmakta ne de gezegendeki herhangi bir parça.

Uçsuz bucaksız denilen karın ağrısı veya her neyse, içerisine atılmış bizler, onlar veya bunlar, ihanet zerreciklerinin küçük kırıntılarıymışız. Yine de adına 'keşfetmek' dediğimiz ve parçalarcasına saldırganlaştığımız aç tavırlarımız da ihanete karşı tutturduğumuz avcılık sanatıymış. Ve biz acizliklerimizle böyle yaratıklarken yetiştirdiklerimizi masumiyet kumkuması ilan etmişiz.

Meğer içinde ihanete her zaman bir taht bulunduran potansiyel suçlu gençliğimiz!

Sizler bizim aydınlık günlerimizin neferleri, sizler bizim toz pembe hayatlarımızın geleceği ve sizler pek muhterem yaşantımıza diktiğimiz niyetin sözde iyilikleriymişsiniz.



* Okulumuzdan 2013–2014 eğitim öğretim yılında mezun oldu. Üniversiteye hazırlanıyor.

“(Son)Bahar “

Selcan Doğan

Ben sonbahar. Sana neleri hatırlattırduğımı tahmin edebiliyorum az çok. Biliyorum, çok şey saklı bende. Ayrılıkların sembolüyüm ben. Anıların, acıların, eksikliklerin en derinde yaşandığı vakitte belli ederim kendimi. Sen, bende kendinle yüzleşiyorsun biliyorum. Bir yaprağın, benimle olan hikâyesini anlatıyor gözlerin.



Sarıp soluyor önce. Ardından amansızca gelen bir rüzgâr ile ayrılıyor ona can veren varlığından. Salınıp yere düşüyor. Darbeler alıyor zaman zaman. Ama yüreğinin yangınının yanında, tesir etmiyor ona bu darbeler. Tam konduğu toprağa alıncakken, acımasız bir rüzgâr daha çıkageliyor. Feryadı andıran hışıltılar ile bir o yana bir bu yana savuruluyor. Vakit geliyor yalancı bir güneş gülümsüyor ona. Güneşin sahte gülücüklerine aldanıyor. Tam bu sırada şimşekler çakıyor tepesinde. Aldanmışlığın hüznü ile defalarca yaptığı gibi ıslatıyor yanaklarını. Gökyüzü yoldaş oluyor gözyaşlarına.

İşte senin hikâyen de tıpkı buna benziyor. Arada ki tek fark; o yaprağın bütün bunları yaşamasına sebep olan benim. Bu yüzden anlarım onun bana olan kahrını. Fakat senin yalancı güneşin ben değilim. Senin bu yangını tam da benim koynumda yaşamanın sebebi; benim sahtelikleri sevmemem ve bütün bunları bir bir açığa çıkarmam. Yani benim tek suçum, senin güneşinin yapaylığını sana göstermemdi.

Daha fazla uzatmayayım lafi. Malum, yolu yarılacak. Toparlanma vakti geldi çatı. Unutma; sararıp solan yaprakların gözde uyandırdığı güzellik, derinlik başkadır. Sonbaharı yaşamış bir yaprak, yeni yeşeren yapraklardan çok daha farklı şeyler anlatır.

İşte sen, sararıp solan o yapraksın. Bütün bu yaşadıkların ayrı bir derinlik kattı sana. “Neden yaşadım” diye ah etmek yerine, “iyi ki yaşadım!” demelisin. Çünkü sen, öncekinden çok daha farklı ve güzelsin artık.

“Altın Kanatlı Kelebek”

Bahar Arıkan

Gece, her ne kadar melankolik insanlarla özdeşleşmiş bir zaman dilimi olsa da, çok farklı insanlarda çok farklı anlam ve duygular uyandırabilir. Adını kimsenin bilmediği kayıp köyün çobanı için gece, kendisine göz kırpan binlerce yıldızın sonsuz şefkatiyle yıldızları kucaklamaya hazır lacivert gökyüzüyle buluşmasıdır. İstanbul’da yaşayan genç bir iş kadını için gece, belki kafasını dinleyebildiği nadir vakitlerden biridir. O büyüğü şehrin ışıklarına bakar, bu feci uyumsuzluğun için de bile uyumu yakalayabilmiş yol ve binaların ışıklarındaki parıltıyı kendi hayatına az da olsa serpiştirmeye çalışır. Yıldızları göremez bu naif kadın, şanslıysa eğer hafızasını kaybetmişçesine gülümseyen ayı seyre dalar.

Benim için gece, aslında her ikisinin de gecesi gibi. Ben yıldızları hem görürüm, hem göremem. Kaldırımdan gelen fisiltılar adımı sayıklar. Sokak lambasının ışığı yanında, sarhoşmuşçasına çevrede uçuşan solmuş yapraklar ayaklarımın altına toplanır ve rüzgâr sızlanmaya başlar. Hatta belki sen de yanımda olursun. Gecenin huzur verici kokusu ve sessizliği bizi mutlu etmeye yeter de artar bile. Ay ışığında hatıralarınla yalnız kalır, mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğim günleri anımsarım. Sonra, kaldırımdan gelen fisiltı, yakında sabah olacağını söyler. Zaman, altın kanatlı kelebekle uçup gider. Sen daha ‘ne çabuk’ diyemeden şafak vakti gelir. Dumanlı bir sabahın yanıp bitmiş uçları ve sabahın bayat, soğuk kokusu... Bir sokak lambası daha ölür, kaldırımdan gelen fisiltı susar, ay gider ve ben kalırım.



“Gecelerdeki Işıltı”

Süleyman Akkoç

Hep gecenin zifiri karanlığına inandım. Hep gecelere, gecelerin muhteşem sessizliğine, karanlığına emanet ettim kinimi, öfkemi, sevgimi, aşkı ve kendimi bütün benliğimle. Hep gündüzden kaçıp gecelere sığındım. Çünkü gündüzler kalabalık, çünkü gündüzler riyakâr, çünkü gündüzler hep geçici.

Kimi insanlar var zorluklardan uçarak kaçmak ister. Ama ben zorluklardan bu kadar kolay kurtulmak istemiyorum. Zorluklar karşısında kaplumbağa misali yavaş gitmek istiyorum. Biliyorum ki her yürüyüşümde hep bir şeyler öğreniyorum. Her seferinde ayrı ben oluyorum. Ve işte bütün benliğimi toplayıp geceye koşuyorum. Gecenin kanatlarına sığınıyorum. Çünkü geceye inananlar az. Gece deyince herkesin aklına sadece korkunç bir şeyler geliyor. Ama ben inanmıyorum. Gece, bence güvenilir olduğu için karanlık. Nasıl mı yani? Ben ve benim gibiler geceye emanet ederler her şeyini. Gece onları korur ve kimse almasın hayallerimizi, kimse almasın bizi bizden diye karanlık olur. Kimse görmesin diyedir bir nevi bu zifiri karanlık.

Bana göre gece karanlığı kötümserlik değildir. Ben buradayımdır, güçlüyümdür demektir, asalettir karanlık. Kimi ruhunda taşır asaleti. Kimi benim gibi ruhuyla, asaletini gecelerde taşır.

"Kırmızı"

Asmin Mentеш

Dedektif, konuşmasını yapmaya başlamadan önce salondakilere son bir kez göz attı. Kimisi susmuş, konuşmasını yapması için bekliyorken, kimi etrafındakilerle sohbet ediyordu. Protokolden insanlar habire saate bakıp duruyor, esniyor, onlar için ayrılmış deri koltuklarda kıpraşıyorlardı. Daha da arkalara bakılınca, yerleşmemiş birçok insan vardı. Bu durumda yapılan konuşmanın pek de bir etkisi olmazdı. Dedektif kolundaki saate bakıp konuşmayı birkaç dakika daha ertelemeye karar verdi.



Salon tıklım tıklım olmasına karşın, dışarıdan birbirlerini ite kaka gelen insanlara baktı dedektif Brooks. Cidden merak ediyordu, madem gelenler birbirlerini ite ite geliyor o zaman yerine oturanlar ne diye beni dikkate almıyor?

Dışarıdaki kalabalığın içinden bir adama gözü takıldı. İri yarı, siyah saçlı bir adamdı. Elindeki, muhtemelen yeni yakılmış olan sigarayı kül tablasında söndürürken, ağızındaki sigara dumanını dişleri arasında dışarı saldı ve telefonu tekrar kulağına götürdü. Eliyle ağızını kapatarak konuşmaya devam etti. Dedektif, adamı daha yakında incelemeye çalıştı. Üzerindeki takımdan seçkin biri olduğu anlaşılıyordu ve görebildiği kadıyla ayakkabıları yeni cilalanmıştı. Bu kadar... Onca insan arasında ancak bu ayrıntıları görebildi dedektif.

Beş dakika sonra hemen hemen herkes yerleşmişti. Konferans salonunun kapısı kapatılmış, arada bir son gelenler için aralanıyordu. Fakat dedektifin gözü hala o adamı anyordu, sigarasını söndürdükten sonra ortadan kaybolmuştu. Garip bir adamdı, sigarasının dumanını üflerken oldukça rahat görünüyordu, lakin telefonla konuşurken ağızını kapatmıştı. Bir suçlu olsa neler olurdu diye düşünmeden edemedi. Fakat sadece bir anlığına... Belki de mesleğinin bir yan etkisi olarak her şeye şüpheleniyordu. Belki de söylenenler doğruduydu, belki de efsanevi Brooks'un emekli olma zamanı gelmişti.

“Hayat Bir Gürültü mü?”

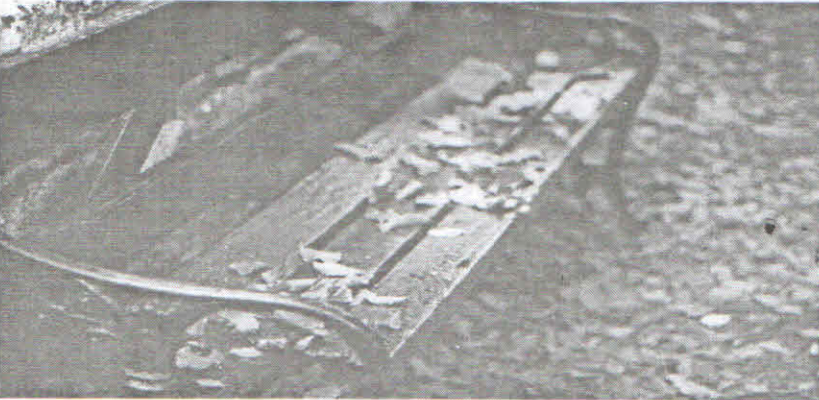
Mehmet Hanifi

Bu kulaklar benim değil sanki. Bu gözler, bu ten, bu beden... Benim adıma, benim yerime herkes kullanıyor, işgal ediyor. Ben, ben olmaktan çıktım.

Hayat bir gürültüler toplamı. Her yerde bir gürültü, her yerde bir kuşatma, çepeçevre sarmalayan... Parmaklarıyla yakışsız seslerini gözlerime, kulaklarıma sokuyorlar. Daha düne kadar burnumun dibinde, yolun hemen karşısında, aramızda ya on metre var ya yok, iş araçlarıyla toprağın bağrını deşerek işe koyuldular. Sabahın erken saatinden başlayarak gecenin bir saatine kadar iş araçları danışıklı dövüşerek durmadan yer değiştirdiler. Derin çukurlar kazındı. Kamyonlara doldurulan bakir toprak yurdundan edildi. Rensiz, soğuk, çirkin demir birbirine bağlanarak ölü çukurlara yerleştirildi. Siyah botlarıyla esmer tenli insanlar beton yığının içinde tepinip durdu. Kolonlar yükseldikçe yükseldi. Gökyüzüyle göz göze gelemiyorum artık. Karşı dağlarla arama kalın bir perde çekildi. Duvara çarpıp duruyorum yaralı bir kumru gibi. Soluk alamıyorum. Can çekişiyorum. Bütün bunlar ansızın, bir sabah vakti olageldi. Perdeleri çeksem de, kapıları, pencereleri kapasam da yine de kurtulamadım bu gürültüden, bu kaostan. Her yerim ayrı bir işgal.

İnsan gürültüyle barışık yaşayabilir mi? Ben yaşayamam. Çünkü alışamadım bir türlü. Alışmam da mümkün görünmüyor. Çareyi, şehri terk etmekte buldum. Hem de ardıma hiç bakmadan. Ve fakat bu kez başka bir şeyle karşılaştım dönüşümde. Hani derler ya doğa boşluk etmez diye. Bir şeyin boş bıraktığını, bir başka şey doldurur. Binalar bulutlara kadar yükselmişti. Kurtulmuştum. Ne bir ses, ne bir insan silüeti? Bir korkuluk gibi turuncu halleriyle öylece duruyorlardı orta yerde, boynu bükük. Turuncu halleriyle diyorum, çünkü sayıları çoktu. Bir şafak vakti, düğmeye birden bire basılmış gibi aynı anda dikilivermişlerdi. Şehrin en tenha yerlerinden, anlaşmışçasına, birbiriyle yarışarak boy vermişlerdi.

Asıl anlatmak istediğim bu değil. Bir başka şeye değinmek istiyorum. Camlardan taşan, balkonlara sığmayan insan seslerinden geçtim. Yoldan ayaklarını sürüyerek yürüyen, bağırıp çağırarak konuşan kaba saba komşumdan da bahsetmeyeceğim. Kulübeye bağlı bekçi köpeği susmayı çoktan öğrendi. İlk ne zaman tanıştım bu sesle? İki katlı lojmanın köhne, tozlu odasında, uykumun ağırlaştığı, evet, artık uyuyabilirim dediğim bir vakitte, boğazımı temizlercesine hümküre sümküre yola tüküren bir cahil gibi başlardı bağırma. O saatlerde uyuyan bebekler irkilerek uyanırlardı sıcacık yataklarından. Ağlamaya başlardı. Ses duvarlarda patlayarak bir bardağın parçaları gibi saçılırdı odanın dört bir yanına. Uykum çoktan



kaçmış olurdu. Susmasını beklerdim. Doymasını, herkes gibi uyumasını... Masallarla büyütüldüğüm bir çocukluktan çıkarak karabasan uykulara daldım. Zaman ne olursa olsun, kalk uyan derdi bana, uyuma! Kalk, pencereyi kapatırdım çabucak. Bu zamansız mahluku kovmak istedim yaşantımdan. Gitmezdi. Gün geçtikçe artıyor, çoğalırdı sesi. Şehrin her yanına adım adım sinerdi sinice. Zorla kendini kabullendirmeye,

"Hayat Bir Gürültü mü?"

Mehmet Hanifi



beni, diğerlerini, herkesi kendine benzetmeye çalışırdı, zulmederdi. Çok uzaktım bu sese. Ne bir masal ne bir hikaye dinledim ona dair. Karşılaştığımdaysa, şaşırıp kalıyordum. Kaçıp gitmek gelirdi içimden. Kubbeye tırmanmazdım.

İşte tam da gürültüden kurtuldum, bu sesi bir daha duymayacağım dediğim bir anda, yine gizlice hayatıma sızıverdi. Birden bire, kendiliğinden olmuştu sanki her şey. Çaktırmadan. Ne zaman karar verdiniz? Ne zaman başladınız? Bir değil, iki tane üstelik. Biri bitiriyor, diğeri başlıyor aynı yerden. Açlıktan çıkmışçasına, bas bas bağırarak, bütün bir hayatı yutmak istercesine. Kim ne der, ne düşünür demeden, dalga dalga yayılan sesleri beynimi kuşatır, çepçevre çevrelerdi. Uzandığım yer-

den odama dolan, benimle birlikte yaşayan sesin esiri oluyorum. Biliyorum, nafile bütün çırpınışlarım. Ne yapsam da kurutulamayacağım bu sestem. Alçaktan başlayıp kendine alıştıran teslim alacak, sonra şehrin üstüne kara bir bulut gibi çökecek, zehirli dişlerini beynime saplayarak.

Bu kulaklar benim değil sanki. Bu gözler, bu ten, bu beden... Benim adıma, benim yerime herkes kullanıyor, işgal ediyor. Ben, ben olmaktan çıktım.

Hayat bir gürültü mü sahiden?

Bilmiyorum, öyle olmasa gerek.

Ama ben uzun zamandır bu gürültüyle yaşıyorum.

Alışmadım. Alışamadım.

NOTLAR

A series of horizontal dotted lines for writing notes.



SPONSORLARIMIZ

İLAYDA SPOR CENTER
Tüm Aktif Spor Giyim Malzemeleri
Sipariş Alınır ve Satılır.

CONVERSE MISTIG lotto Slazenger Lescon
COLUMBIA

Kemal DEMİR www.ilydaspor.com
Tel: (0428) 212 40 34 - Cep: 0533 933 00 59
Atatürk Mah. Elazığ Caddesi No:28/ 3 TUNCELI
Şube: Moğultay Mah. Belediye Yer Altı Çarşısı No:62/63
Tel: 0428 212 21 24 TUNCELI - e-mail: ilyda-spor@hotmail.com

SULTAN
MODA EVİ

Tekrarı olmayan güzellik için bir tercih edin.
Günlük, İncecik Elbise ve Canlı Gece İncelikleri

Sultan DEMİR
Gsm: 0530 324 73 81
Tel: (0428) 212 40 34
Atatürk Mah. Elazığ Cad. No:28/3 TUNCELI

ÇAVDUR KURPIK

TESİSAT - TAAHHÜT ve KONPANZASYON SİSTEMLERİ

Mahmut ÇAKMAK
0532 511 31 86

CELAL ZÜCCACIYE
Ev Diz-Hediyelik Eşya
Tefal- Kütahya- Philips - Braun
Güral- Arzum- İnter- Özkent- Korkmaz- Cem
Sıla Porselen- 1001 Çeşit Mutfak Eşyası Satış Noktası

CELAL ZÜCCACIYE
Celal DİRİBAS
D-SMART TUNCELI BAYİİ
GoldMaster- Next- Sunny Uydu Alıcıları
Merkezi Sistem Uydu Kurma- VCD
Yöresel Hediyelik Eşya Çeşitlerini Bulabileceğiniz
Satış Merkezi

Adres: Moğultay Mah. Kıbrıs Sok.
Gökhür İşhanı No: 8/ TUNCELI
Tel: (0428) 212 39 55
GSM: 0532 450 36 72

KARİKATÜR KÖŞESİ

Dilan ÇETİN

